

Două categorii de persoane

Două categorii de persoane

„Doi oameni s-au suit la templu să se roage: unul era fariseu și altul vameș”. (Luca 18.10)

Există aceste două categorii de persoane:

- întâi cele care nu au nevoie de un Mântuitor, nefiind convinse prin Duhul Sfânt că sunt păcătoase

- și apoi cele care au fost convinse de existența păcatului și care strigă: „Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit? ”

Orice om religios poate fi încadrat într-una din aceste două categorii: de fariseu sau de vameș.

Când se întâmplă să am de-a face cu un om animat de duhul de fariseu, nu pot să-i spun un cuvânt mai bun decât acesta: „ «Nu este nici unul drept, nici unul măcar; nu este nici unul care înțelege, nu este nici unul care-L caută pe Dumnezeu. Toți s-au abătut, au ajuns împreună neferosi; nu este nici unul care practică bunătatea, nu este nici unul măcar; ... n-au cunoscut calea păcii: nu este teamă de Dumnezeu înaintea ochilor lor». Știm că orice zice legea vorbește celor care sunt sub lege, pentru ca orice gură să fie închisă și toată lumea să fie sub judecată înaintea lui Dumnezeu" (Romani 3.10-12; 17-20). Și mai departe, apostolul afirmă: „Pentru că nu este deosebire; pentru că toți au păcătuit și sunt lipsiți de gloria lui Dumnezeu " (Romani 3.22-23).

Un alt loc care a convins de păcat pe mulți oameni este acesta: „Dacă zicem că nu avem păcat, ne amăgim pe noi înșine și adevărul nu este în noi" (1 Ioan 1.8).

Pentru ca un om să poată intra în împărăția lui Dumnezeu trebuie să fie pregătit pentru aceasta. În ce mă privește, mi-ar plăcea mai mult să intru în casa Tatălui cu fiul risipitor, decât să rămân afară cu fratele său mai mare; pentru acesta din urmă, cerul ar fi un infern. Un frate mai mare care nu se bucură de întoarcerea acasă a fratelui său arată că el însuși nu este demn de împărăția lui Dumnezeu. Este teribil să constată acest lucru: Cuvântul Evangheliei lasă pe fiul mai mare afară, în timp ce fratele mai mic intră în casa de ospăț. Celor care se aseamănă cu cel dintâi, li se adresează cuvintele Mântuitorului: „Adevărat vă spun că vameșii și desfrânații merg mai înainte de voi în Împărăția lui Dumnezeu" (Matei 21.31).

Să trecem acum la cea de-a doua categorie, și anume a celor care sunt convinși de păcat și strigă precum temnicerul din Filipi: „Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?" (Fapte 16.30).

Acestora care scot un strigăt de pocăință, nu este necesar să le aplici legea. Spune-le îndată: „ Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit" (Fapte 16.31). Mulți însă vor răspunde: „Nu știu ce să cred". Deși poate li s-a arătat, totuși le vom spune: Crede, ca să fii mântuit! Biblia ne învață ce trebuie să credem, în cine și cum trebuie să credem. Domnul Isus spune: „Tatăl iubește pe Fiul și a dat toate în mâna Lui. Cine crede în Fiul are viața eternă, și cine nu se supune Fiului nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el" (Ioan 3.35-36).

Iată care este raționamentul: omul s-a pierdut prin necredința lui, pentru că a refuzat să creadă Cuvântul lui Dumnezeu, dar poate găsi viața numai crezându-L pe Dumnezeu pe cuvânt; altfel spus, ne vom ridica dacă vom proceda invers decât a procedat Adam atunci când a căzut. El s-a poticnit de această piatră de încercare: necredința; dar noi putem fi ridicați și susținuți prin credință.

Cum ar decurge lucrurile în cursul obișnuit al vieții noastre, dacă nimeni n-ar crede în mărturia nimănui? Orice comerț și orice societate ar înceta în mai puțin de 48 de ore! Acesta este argumentul pe care îl folosește apostolul aici: „Dacă primim mărturia oamenilor, mărturia lui Dumnezeu este mai mare. Pentru că aceasta este mărturia lui Dumnezeu, pe care a mărturisit-o despre Fiul Său" (1 Ioan 5.9). Și dacă omul se încrede în semenul său care minte atât de des și pe a cărei falsitate i-o descoperă în fiecare zi, de ce să nu- L creadă pe Dumnezeu pe Cuvânt? A crede înseamnă a admite realitatea caracterului adevărat al unei mărturii; nu este așa cum se pretinde, un salt în necunoscut; aceasta ar fi numai o credulitate.

Dumnezeu nu ne cere să credem fără să ne dea un obiect definit al acestei credințe și fără să ne ofere garanții.

Mulți oameni privesc mai mult la ei înșiși decât la Domnul Isus Hristos, privesc la credință mai mult decât la obiectul pe care urmează să-l obțină. Credința este o mână întinsă pentru a primi binecuvântarea oferită de Dumnezeu; ea este un dar de la El la fel ca și aerul, dar trebuie să-l inspiri. Și pâinea este o binecuvântare, dar trebuie s-o mănânci. Apa este și ea un dar de la Dumnezeu, dar trebuie s-o scoți și s-o bei.

Se așteaptă fel de fel de impresii miraculoase, dar credința nu are nimic de felul acesta. Credința vine din cele auzite și cele auzite din Cuvântul lui Dumnezeu (Romani 10.17). Nu trebuie să aștept până când credința mă invadează producând asupra mea o senzație ciudată, ci trebuie, simplu, să cred și să fac ce spune Dumnezeu.

Dacă un om care se îneca vede o coardă care i se întinde, trebuie numai s-o prindă, iar pentru aceasta trebuie să lase lucrul de care era agățat; dacă un om vrea să fie vindecat, trebuie să ia doctoria care i se dă; numai uitându-se la ea, aceasta nu-l va salva. Simpla cunoștință intelectuală nu salvează pe nimeni; trebuie să crezi în Domnul Isus și să faci din El singura ta speranță.

Într-un cuvânt, trebuie să părăsim totul ca să-L putem urma pe El în totul

